

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάκταίον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς καὶ ἕκαστην παιδικὴν περιόδον εὐαγγέλιον, ἀληθὲς παραμύθιον εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρετικόν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Ἀλ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟῦ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσκηλαιωτίσσης

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Μαΐου 1897

Ἔτος 19^{ον}.— Ἀριθ. 19

Περίοδος Β'.— Τόμ. 4^{ος}.

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 137)

Ὁλόκληρος ἡ Γαλλία συνεμερίσθη τὴν χάραν τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τῆς πρωτευούσης του, ὅταν ἡ εἰδησις μετεδόθη ταχέως ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Αὐτοκρατορίας. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἡλεκτρικὸς τηλεγράφος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐφευρεθῆ, ἡ εἰδησις διεβιάσθη διὰ τοῦ ὀπικου λεγομένου τηλεγράφου, ὁ ὁποῖος εἰσιτοῦργει ἤδη πρὸ εἰκοσίων ἐτῶν. Ὁ ὀπτικὸς τηλεγράφος, ἐπινοήσια τοῦ Κλαυδίου Σαππε, εἶνε μηχανήματα ἀποτελούμενον ἀπὸ μεγάλα κινητὰ ξύλα, μετακινούμενα ἐκάστοτε εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζωσι διάφορα σχήματα, ἢ μᾶλλον σήματα. Τοιαῦτα μηχανήματα ἦσαν τοποθετημένα κατ' ἀποστάσεις ἀναλόγου, ἐπὶ ὑψώματων, ὥστε νὰ εἶνε μακρόθεν ὁρατά. Τὴν ἡμέραν καὶ ὅταν ὁ καιρὸς ἦτο καλὸς, αἱ εἰδησεις διεβιάζοντο μετὰ κάποια ταχύτητα τὴν νότικα ὅμως καὶ ὅταν ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο ὀμίχλωδης, δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιον. Ἀλλὰ μέχρι τοῦδε τὰ πάντα ἦσαν εὐνοϊκά διὰ τὸν Ναπολέοντα, καὶ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τῆς 20 Μαρτίου ἡ ἀτμοσφαῖρα διετηρήθη ἑξόχως αἰθρία. Οὕτως ὁλόκληρος ἡ Γαλλία ἠδυνήθη νὰ μάθη αὐθημερόν τὴν μεγάλην εἰδησιν καὶ νὰ εὐχρηθῆ τὸν νεογέννητον βασιλεῖα ὁ ὁποῖος ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ Κεραμεῖον ἐντός τοῦ πολυτελοῦς τοῦ λίκου. Ἄμα ἐνύκτωσε, ἡ πόλις ἐφωταγωγῆθη ὡς διὰ μαγείας. Φανοί, λύχνοι καὶ λαμπάδες ἐκόσμησαν ἀφθόνως τὰς προσόψεις ἄλων τῶν οἰκημάτων, ἀπὸ τῶν μεγάρων μέχρι τῶν καλυθῶν. Καὶ ὁλόκληρος ἡ νύξ ἐκείνη τῆς χάρας παρήλθε μετ' αὐτοσχέδια πυροτεχνήματα, μ' ἐνετικὰς ἐορτὰς ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα, μετ' ἐορτὰς ἐπὶ τῶν πλατειῶν καὶ τῶν σταυροδρομιῶν. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπὸ τὴν χάραν τοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ εἰς μίαν οἶσιν. Μετέβαινε συγὰ ἀπὸ τοῦ γραφείου του εἰς τὸν θάλαμον, ὅπου ἐκοιμᾶτο τὸ βρέφος, πότε ἀνεγείρων τὸ παραπέτασμα τοῦ

ἡ εὐτυχία αὐτῆς ἠῤῥανεν, ἐφ' ὅσον ἐβλεπεν ὅτι καὶ ὁ λαὸς τοῦ τὴν συνεμερίζετο. Ὁ Ἐκτωρ ἐπεθύμει πολὺ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, καὶ νὰ νάταλλάξῃ τὰς ἐντυπώσεις του μετὰ τοὺς φίλους του ἄλλ' εἶχε πάρα πολλὴν ἐργασία εἰς τὰ Ἀνάκτορα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, αὐτὸς δέενε μετὰ τὰ προσκλητήρια εἰς ὅλους τοὺς ἐν τέλει διὰ τὴν τελετήν, ἡ ὁποία θὰ ἐλάμβανε χώραν μετ' ὀλίγον. Τῷ ὄντι, τὴν ἴδιαν ἐκείνην ἑσπέραν εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Κεραμεῖου, ὁ μικρὸς πρίγκιψ ἐβαπτίσθη καὶ ἔλαβε τὰ ὀνόματα: Φραγκίσκος Κάρολος— Ἰω-

τὴν νέαν συνδρομήτριαν. Ἄ, μὰ εἶσαι ἀνεκτίμητος! Διὰ τὸ ἄλλο ὅμως πού μου γράφεις... τί νὰ σου εἰπῶ! Πιστεύεις ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ προδοθῆ ψευδώνυμον, καὶ μάλιστα ἀπὸ ἐμὲ καὶ ἀπὸ τόσο μακρὰν ; !

Τὶ εὐμορφον τὸ γραμματάκι τῆς Ἀντιγόνης Ἰατρίδου! Πότε θὰ μου γράψῃ καὶ καμμίαν ἐπιστολήν ;

Ἐπάσα τὸ κεφάλι μου, Τικ, Τάκ, ἀλλὰ δὲν ἠμπορεῖς νὰ ἐνοήσω αὐτοὺς τοὺς μαθητικὰς λόγους. Ἰσως θὰ εἶνε ἀπλή μετάφρασις τῆς μετροφροσύνης. Τὶ καθαρὰ καὶ τακτικὰ τὰ τετράδιά σου !

Ἐτὴν Κυριακὴν — μού γράφει εὐθυμώτατα ἡ Παπαρούνα τῆς Πεντέλης— ἐπήγαμεν εἰς τὴν Κηφισίαν μετὰ τὴν Καρδερίναν καὶ μετὰ τὴν Αἰγμαλάστον Χελιδόνα, καθ' ὅδον δὲ ἀπηγγέσαμεν ὅλα... τὰ ἀνήθρα ψευδώνυμα τῶν συνδρομητῶν σου, ἦτοι : Ἀνθισμένη Ἀμυδαλιάν, Δευκὸν Ρόδον, Μαργαρίταν, Δευκὸν Κρίνον, Ἀνεμώνην, Δάφνην, Δευκὴν Βιολέτταν, Ταπεινὸν Ἴον, διαφόρων εἰδῶν. Ἀγριοσουλουδα καὶ μίαν Παπαρούναν... τῶν προπῶδων τῆς Πεντέλης. Πολὺ καλὰ !

Δύνασαι, ἀγαπητὴ Ναυτοπούλα, νὰ στείλῃς ἐλεύθερα τὸ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην τετράδιόν σου. Τὸ πολὺ πολὺ ἀπέφυγε καὶ οὐ τὰ πατριωτικά, μήπως ἀνοήτῃ ἡ ἐπιστολή. Ὁ Οἰδύππους Τύραννος εἶνε ἀκριβῆτος ; Ἄν ἐνοῶ γὰρ !

Φάρε τῆς Ἀλεξανδρείας, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Δύναται νὰ μου γράψῃ καὶ ἡ ἀδελφὴ σου, τὴν ὁποίαν ἀσπάζομαι. Μὴ φοβείσαι, Ὁραία Δορκάς, καὶ τὰ Μ. Μυστικά δὲν θὰ τελειώσω ποτέ. Ἄπεναντία, ὅσω ἀντάλλασσι κανεὶς καὶ σχηματικῆς λέκωμα, τόσο περισσύτερον αὐξάνει τὸ γούστὸ του. Ἐτα mangeant vient l'appetit, λέγουσιν οἱ Γάλλοι. Μόνον τὰ ἐκ τοῦ Γραφεῖου τῶν διελθόντων τετράδια, πλησιάζουν τώρα τὰ 1000 !

Βεβαίως Ὠκυπὸν Ἀχιλλεῖ ! σὰν βαλθῆ κανεὶς μετὰ τὴν καρδίαν του καὶ τὰ μαθήματα εἶνε διασκεδαστικά. Πῶσον ἔχρησιν πού ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσο καιρὸν !

Τότε, ἀγαπητὴ μου Μόσσα τῆς Ἀστρονομίας, (πόσον με διεσκεδάσεν ἡ ἐπιστολή σου !) εἰμπορεῖς νὰ προτείνῃς εἰς ἄλλους. Αὐτὸ ἔκαμαν ὅλοι !

Κ' ἐγὼ πρελλαινομαι διὰ τὴν μουσικὴν, Δευκοπέπλος Νύμφη τῶν Δασῶν. Ὑποθέτω ὅτι δὲν εἶνε διόλου δύσκολον νὰ μάθῃς μουσικὴν καὶ νὰ διαπρέψῃς μάλιστα, ἀρ' οὐ ἔχῃς τόσοσὸν πόθον. Πηγαίνεις ἀρὰ γὰρ εἰς τὸ Ὄρειον ;

Μὰ ζεῦρω κ' ἐγὼ πᾶς νὰ ὀνομάσῃς τὸ γατάκι σου, ἀγαπητὴ Ὑπολαίς ; Κατὰ τὸ χρῶμά του καὶ... κατὰ τὴν καλαιουσίαν σου.

Θὰ γίνῃ αὐτὸ πού μου γράφεις, Ἀδὲρ Κεχώτη, διότι τὸ σχεδιάζω πρὸ πολλοῦ. Ἐβῶσα τὴν πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα ἐπιστολήν σου.

Δευκὴ Χιδὼν, ἐκ τῶν τετραδίων σου ἔστειλα μόνον πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐπρότειναν ἢ ἐδέχθησαν μετὰ σοῦ ἀνταλλαγῆν. Τὰ ἄλλα τὰ ἐφύλαξα διὰ νὰ στέλλω, ὅσας εἰς σοῦ ζήτησις καὶ ἡ σου στέλλει. Αὐτὸς εἶνε ὁ κανονισμὸς τῶν Μ. Μυστικῶν, τὸν ὁποῖον δύνασαι νὰ ἀναγγώσῃς εἰς τὸ βον φυλλάδιον.

Ἐγχερίνοσαι τὰ ψευδώνυμα τῶν, δέχομαι μετὰ χάρας εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους ; Ἐργάνη Ἀθηναῖς (αὐτὸ ἐξέλεξα) Βοσκοπούλα (εὐχαριστικὰ) Ἐλληρόπουλον (ἐπιροπήσια αὐτὴ) καὶ Ταρία Ταρελά (τὸ πρῶτον τὸ ἔχει ἄλλῃ) τὸ δεύτερον τὸ ἀνεγνωσὰ καλὰ ;)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νάταλλάξωσιν : Ἡ Ἀγρία Ἀμερικανὶς μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαιοῦν καὶ μετὰ τὴν Ἀνθισμένην Ἀμυδαλιάν — ἡ Βραχνησιμένην Κου-

κουβάρια μετὰ τὸν Τρεχαγυροπόπουλον καὶ τὴν Κατρίαν Κωνσταντίνου — ὁ Μούρ-Ζουφλος μετὰ τὸν Τικ-Τάκ καὶ μετὰ τὸν Ἀφροισιμὸν Λούγα — τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμίνος μετὰ τὸν πρῶτον Φοῖβον Ἀπόλλωνα (ἀν θέλῃ νὰ νάταλλάξωσιν καὶ τὰ ὀνόματά των) καὶ μετὰ τὴν ἐνθουσιώδη Ποιμενικὴν Φλογέραν — ἡ Μικρὰ Μάγισσα μετὰ τὴν Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου (ἡς ζήτηε καὶ τὰρχικὰ) — ὁ Μικρὸς Συμπαθητικὸς μετὰ τὴν Ἀττικὴν Νύκτα καὶ τὸν Ζαχαροῦν — ἡ Αἰμιλία Εἰμαμένη μετὰ τὴν Μέλλοσαν Καλλιτέγγιδα. Ὑπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος, Ἐννευχὴ Ὁνητὴν, Ἀγκυρὰν τῆς Ἐννευχίας, Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου, Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Ἀρχιζιζάνιον, Ἀγκυρὰν τῆς Φιλίας, Παχὸν Τσίρον, Μὴ με Λημόναι, Ἡρώα Γαριβάλδην, Ναυτοπούλαν, Ἀναπομπουλάαν, Φορμιοῦνα καὶ Ἀνθισμένην Ἀμυδαλιάν. — ὁ Κροκοδείλος τοῦ Νεῖλου μετὰ τὴν Ποιητρίαν Σαπφῶ, Σαλαμὸν Κόμορον, Ὀλύμπιον Δία, Ἀλέξανδρον Πάλλην, Πασχαλιάν καὶ Ἄψε-Σβύσε — ἡ Κωνκλίτισα μετὰ τὸν Κοκουσίχορον (μετὰ τὸν ὄνομά του) Καρδερίναν, Χρυσὴν Βροχίην, Τικ-Τάκ καὶ Ταπεινὸν Ἴον — ὁ Κορυλλάνος μετὰ τὸν Πολυκὸν Ἀστέρα — ἡ Ἀνδαλουσία μετὰ τὸν Κροκοδείλον τοῦ Νεῖλου — ὁ Φλύαρος Φιττακὸς μετὰ τὴν Νέαν Ἑλλάδα, Μεδουσαν, Σοφὸν Σωκράτην, Χρυσὴν Ἀκτίδα, Ζαπυθίδα, Χρυσὸν Ἀϊδῶνα καὶ Καρχαρίαν τοῦ Αἰγαίου (ἀν θέλουν μετὰ τὰ ὀνόματά των) — ἡ Δευκὴ Πεταλούδα μετὰ τὸν Δευκὸν Ρόδον — ὁ Ρωμαῖος Κικέρων μετὰ τὸν Ἰππότην Ἀρταριάν καὶ τὸν Ἀραμῖν — ἡ Ὁραία Δορκάς μετὰ τὴν Καρδερίναν καὶ τὸν Μούρτζουφλον — ὁ Ὠκύππους Ἀχιλλεῖος μετὰ τὸν Δευκὸν Κρίνον, Οἰδύππου Τύραννον καὶ Ποιμενικὴν Φλογέραν — ἡ Μικρὰ Φωσφορόπυλις μετὰ τὴν Μικρὴν Μάγισσαν, Ἀπτερον Νύκην, Ἐννευχὴ Ὁνητὴν, Πασχαλιάν καὶ Ἀρχιζιζάνιον — ἡ Ἀγκυρὰ τῆς Ἐννευχίας μετὰ τὴν Ὁραίαν Ἀνθισμένην — ἡ Δευκοπέπλος Νύμφη τῶν Δασῶν μετὰ τὴν Ἀγκυρὰν τῆς Ἐννευχίας — ἡ Πυθία μετὰ τὸν Φλύαρον Φιττακὸν — καὶ ὁ Σοφὸς Σωκράτης μετὰ τὴν Κουρόλεον Σημαιοῦν.

Ἀσπασμοί, πληροφορίες. — Ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς πληροφορεῖ τὴν Ναυτοπούλαν, ὅτι δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ μουσικὸς ὁ ἀφιέρωσας τεμάχια εἰς τοὺς συνδρομητὰς μου, ἀλλ' ὁ πρῶτος Ἀνδρέας Ἡπειρώτης. — Ἡ Πυρολαμπίς ἀσπάζεται τὴν Νεραΐδαν τοῦ Γιαλοῦ ἢ Μικρὰ Μάγισσα τὴν Ἀρχιζιζάνιον ἢ Αἰμιλία Εἰμαμένη τὴν Ἀττικὴν Ἡμέραν ἢ Κωνκλίτισα τὸν Τικ-Τάκ-Μποῦμ-Μποῦμ ὁ Κροκοδείλος τοῦ Νεῖλου τὴν Ποιμενικὴν Φλογέραν, ἐρωτᾷ δὲ τὸν Παγομῆτον Ὀκεανόν : διατί δὲν του ἔστειλε ἀκόμη τὸ τετράδιόν του, ἀρ' οὐ ἐκείνος ἐπρότεινε τὴν ἀνταλλαγῆν καὶ τὸν ἔκαμε νὰ του στείλῃ τὸ ἰδικόν του πρὸς μὲν καὶ πλέον ; — ὁ Κουταλιανὸς ἀσπάζεται τὴν Ἑλληνικὴν Θάλασσαν καὶ ζήτηε τὰρχικὰ τοῦ Κάτασπρον Ἀράπη — ὁ Τρεχαγυροπόπουλος ζήτηε τὸ ὄνομα τὴν τοῦλάχιστον τὰρχικὰ τῆς Μελουσίας Καλλιτέγγιδος — ὁ Διδόδοτος τὸ Ἀστρούλας τῆς Λέσβου — ὁ Ἀνεμοστρόβιλος τὴν Ταγαρταίαν Κόρην — ἡ Δευκὴ Πεταλούδα τὴν Παπαρούναν τῆς Πεντέλης — ἡ Ναυτοπούλα εὐχαριστεῖ τὴν Δεάν διὰ τὰς ὑπερ τοῦ ψευδωνύμου τῆς ἐνεργείας φρονεῖ ὅμως ὅτι οἱ ἐκλογαί πρέπει νὰ γίνωνται ἐλεύθεροι νὰ ψηφίζωσιν ὅποιον ψευδώνυμον τοὺς ἀρέσει πραγματικῶς : — ἡ Ὁραία Δορκάς πληροφορεῖ τὸν Σ. Τσοῦβαλην ὅτι τὰρχικὰ τῆς εἶνε Ε. Κ. Β. τὸν ὄνομα τῆς ἑμῆς δὲν τὸ λέγει. — ὁ Ὠκύππους Ἀχιλλεῖος ἀσπάζεται τὸν Ἀρην καὶ ἀντασπάζεται τὴν Ἀνθισμένην Ἀναγάρην — ἡ Μικρὰ Φωσφορόπυλις τὴν Πυρολαμπίδα — ἡ Μόσσα τῆς Ἀστρονομίας τὸν Δευκὸν Ρόδον, τοῦ ὁποῖου ἡ πρὸς τὸν Χ. Καρέτσον διαγωγή τὴν

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 26 Μαΐου ε.ε.

- 215. **Διέξερψος.**
Εἰς θεῶν τινα ἀρχαίαν ζῶον ὅταν προταχθῇ Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου παρεῦθε θὰ παραβῆ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀναγάρης ;
- 214. **Στοιχειδύγραφος.**
Εἶμαι ποταμὸς μεγάλος, τὴν μικρὰν Ἀσίαν βρέχω δίχως κεφαλὴν ἂν μείνω, χρωμα καὶ εὐνοϊαν ἔχω.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὁσίας Μαρίας ;
- 213. **Ἀναγραμματισμὸς.**
Εἰς τὰ ἐπεὰ μυστήρια κατέχω θέσιν μίαν ἂν μ' ἀναγραμματίσετε σὰς κάμνω νὰ πορῆσετε καὶ μετὰ πολλὰ παρὰδοκὰ σὰς φέρω ἄποριαν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τικ-Τάκ
- 216. **Ρόμβος.**
Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελικόν, ὁ Δάκτις τὸ κομίζει τὸ δεύτερον εἶν' ἔντομον, τὰ σκετῆρά θερμίζει τὸ τρίτον μου εἶνε καρπὸς, ἐκ τῆς Ἀδυσσινίας τέκνον ἐγὼ τῆς Στωϊκῆς τότε φιλοσοφίας τὸ πέμπτον μου εἶνε χωριὸν, μπόρεις νὰ καταλύσῃς τὸ ἕκτον μου εἶνε ἀγέλατος ἔαν τὰ ἄλλα λύσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ Σπυροφθιτοῦ Μιχαῆλ Τσοῦβαλη
- 217. **Λογοπαλιγγιον.**
Ποία πόλις εἶνε μέσα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Διαπλάσεως.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνιάδου

της. 'Αλλά κατ' ούσαν όμως, πόσην κακήν εντύπωσιν κάμνει ή έκλογή χυδαίων φράσεων με άξίωσιν ευφυολογίας! κάτι χαριτολογημάτων άνόστων και προστύχων, απ' αυτά που λέγουν εις τους δρόμους! 'Όσοι τα γράφουν αυτά ή δεν έχουν πραγματικώς λεπτήν ανατροφήν, ή λησμονούν ότι τα τετράδιά των θαναγνωσθούν και από παιδιά με ανατροφήν, εις τα όποια ή βαναυσότης δεν είνε διόλου άρεστή.

'Εν τοιούτον τετράδιον μου έδειξεν ή φίλη μου και μου ειπε :

— 'Εχει μέσα κάτι εύφυες, απ' εκείνες που λέγει ο ύπηρέτης μας όταν είνε εις το κέφι. 'Ο κύριος που της έγραψε, τί να σας πω! μου φαίνεται μάγκας πρώτης τάξεως. 'Ω, αυτό το τετράδιον δεν θα το δέσω μαζί με τα άλλα. Τότε το Λεύκιμά μου θα διαψεύδη το ώραϊον ρητόν που έχει απέξω: «Μνήμη φίλης αγαθής.» Τέτοιους φίλους εγώ δεν έχω!

20 'Απριλίον.

'Επικαιρότατον, ανακοινωθέν εις την Διάπλasiν υπό του φίλου μας Δόλ-α-σ-ό-λ-μ-ί:

'Ενας Κουφοκεφαλάκης έγγυρισε από τον πόλεμον, σως και άκέραιος.

— Χαίρω πολύ που σε βλέπω ζωντανόν, Κουφοκεφαλάκη! τώ ειπεν ένας φίλος του. 'Ε, και τί έκαμες εις τον πόλεμον;

— Νά, ό,τι έκαμεν όλος ο κόσμος: 'Εσκότωσα και μ' εσκότωσαν — ! ! ! !

Αι ψυχαι όμοιάζουν με τας όσμάς. Δεν αποφεύγουμε μόνον την κακήν όσμήν' αποφεύγουμε και κάθε άρωμα, το όποϊον δεν είνε λεπτόν και ευχάριστον.

'Ελέγθη πολλάκις περι των μυστικών ότι όμοιάζουν με τα στρείδια, τα όποια αποθνήσκουν ευθύς άμα ανοιχθούν. 'Υποθέτω ότι από τον κανόνα τούτον εξαιρούνται τα Μικρά Μυστικά.

Φ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ
ΕΜΠΝΕΥΣΘΗΣΙΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

'Αν μ' έρωτούσαν — όπως ήρώτησαν μίαν φοράν τους 'Επιστηθίους Φίλους της Διαπλάσεως, — ποια ήμερα σου άρέσῃ από όλας τας ήμέρας του χρόνου; θάπαντούσα: 'Η Πρωτομαγιά. Και θά νέκραζα: Ζήτω ο Βασιλεύς και ή Βασίλισσα των 'Ανθών!

'Ε, Μικρά Δούκισσα των 'Αθηνών και σύ Μικρά Κόμησα του Φαλήρου, — ά, παρ' όλίγον να λησμονήσω και τον

'Ελληνα Κόμητα Μόντε-Χριστόν! — Τίτλους ευγενείας οι 'Ελληνες δεν έχουν. Και ξεύρετε διατί; Διότι όλοι οι 'Ελληνες είνε ευγενείς.

'Ο κοντός Ζακχαίος άνήλθεν εις την συκομωρέαν δια να ιδη τον Χριστόν. Και ο Χριστός τον ειδε και τον έσωσε. 'Η πίστις είνε το βάθρον, δια του όποίου άνυψόνεται ο κοινός άνθρωπος μέ-

χρι του Θεού. Και ο Θεός τον βλέπει και τον σώζει.

Το Χρυσούν Δέρας το όποϊον έφερον από την Κολχίδα ο Μονοσάνδαλος 'Ιάσων, συμβολίζει τον πλούτον, τον όποϊον αποκομίζει ο τολμηρός άνθρωπος, ο άψηφών τους κινδύνους και τρέχων προς το άπώτατον άγνωστον, δια να παλαίση και να ευτυχήση.

ΜΑΙΟΣ

ΗΛΘΕΝ ο Μάϊος. Μεγάλη έορτή εις τον όροσερόν και άνθιστόλιστον κήπον. 'Ανθη εις τα δένδρα, άνθη εις τους θάμνους, άνθη εις την χλόην, άνθη παντού. Τα χρώματα συνδυάζονται έναρμονίως με τα άρώματα. Αι κατακόκκιναι παπαρούναι άδελφώνονται με τας λευκάς μαργαρίτας, και το βαρύ άρωμα των κρίνων με την λεπτήν ευωδίαν των ρόδων. Και ή πρωινή όρόσος κατακοσμεί τα φύλλα και τα πέταλα με άδάμαντας, με

τους όποίους παίζουν παιδρως αι πρώται ακτίνες του ήλιου.

Εις την καθαράν, την γαλανήν, την ευώδη άτμοσφαιραν του κήπου, πετούν αναριθμητα έντομα και πτηνά, βομβούντα, τερτιζοντα, κελαιοδούντα. 'Η συναυλία των ή πανηγυρική συμπληροίτην όψιν του κήπου την έορτάσιμον' άντι των άφώνων άνθών, τα όποια κυττάζουν με αγάπην και θαυμασμόν, ψάλλουν τα πτηνά τον ύμνον του Μαΐου. Κ' ένψ πετούν με κελαιοδήματα, πλησιάζουν τα άνθη, ως δια να αισθανθούν αυτά την ευωδίαν των, ως δια νακούσουν εκείνα το άσμα των.

Και λέγουν τα άνθη προς τα πτηνά:

— Σας ζηλεύομεν και σας μακαρίζομεν. Πόσον είνε ευτυχισμένα, που έχετε λάρυγγα μουσικόν και εμπορείτε να τονίζετε άσματα προς τον Δημιουργόν μας! 'Ημεϊς ευωδιάζομεν και αισθανόμεθα. άλλα δεν ήμπορούμεν να εκφράσωμεν ό,τι αισθανόμεθα με άσματα.

Και άπαντούν τα πτηνά προς τα άνθη:

— 'Η ευωδια σας εκφράζει τα αισθήματά σας. 'Ημεϊς προσευχόμεθα με άσματα εις τον μέγαν αυτόν Ναόν του Θεού! 'Αλλά σεις είσθε τα θυμιατήρια, εκ των όπών εκπέμπεται προς τον ουρανόν, μαζί με την προσευχήν, ή ευωδια της αγάπης και της ευγνωμοσύνης!

Και το άγνόν παιδίον, το όποϊον έρχεται την πρωινήν εκείνην ώραν, δια να δρέψη τα άνθη του Μαΐου, άκούει, έννοεί την γλώσσαν των άνθών και των πτηνών και λέγει:

— Ναι, ο κήπος αυτός είνε Ναός, εις τον όποϊον δοξάζεται και ύμνείται ο Δημιουργός. Σήμερον είνε ή μεγίστη των έορτών. 'Εορτάζει ή φύσις! Τα πτηνά διηγούνται την δόξαν του Θεού και τα θυμιατήρια των άνθών εκπέμπουν προς αυτόν τον λιβανωτόν της λατρείας και της ευγνωμοσύνης!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΙΑΔΣ]

(Συνέχεια· ίδε Σελ. 133)

Γ.

«Τας ώρας, κατὰ τας όποίας δεν ήμουν πλησίον της μικρής μου κυρίας, είχα πλήρη έλευθερίαν. 'Ο μικρός μου ύπηρέτης έπροτιμούσε να πηγαίνη να παίξη άλλοϋ, παρά να κάθεται να φυλάττη απέξω από την θύραν μου, ή να με συνοδεύη εις τους περιπάτους μου. 'Ανοιγε το περίπτερον το πρωϊ και δεν το έκλειε παρά το βράδυ, άφ' ου έπέστρεφα. Την ήμεραν έγγυριζα εις τον κήπον όσον ήθελα. 'Ο κύρ Γιάννης ο κηπουρός, ο όποϊός την πρώτην φοράν είχε γαλάσχη τα μούτρα του και με είχαν ειπῆ «παληοκάσικο» τώρα ήρχισε να μου φέρεται με καλωσύνην, άμα ειδεν ότι δεν έπέφραζα τα άνθη, ότι δεν έπατοΰσα τα φυτευμένα μέρη, ότι ήμουν τελος πάντων πολύ πλέον φρόνιμη από πολλά παιδιά, και πρώτα-πρώτα από την κόρην του κυρίου του. Μου επέτρεπε να τον ακολουθώ παντού, ακόμη και εις το θερμοκήπιον' και εκει, όσάκις έκλάδευε κανέν δενδρύλιον, όσάκις έθγαζε μερικά φύλλα από κανέν φυτόν πολύ φορτωμένον, ή έκκοπτε κανέν άνθος μισοξηραμένον, μου τα ειδεν όλα αυτά και τα έτρωγα. 'Ημπορούσα να γίνω, βλέπεις, σοφή εις την βοτανικήν' άλλ' από όλα εκείνα τα έξωτικά φυτά της 'Αμερικῆς και της 'Ασίας, με την παράδοξον γευσίν των και την παράδοξον όψιν των, κανέν δεν μου ήρесе περισσότερο από το τριφύλλι και το αϊγύδιημα!

«'Όσάκις εύρισκα τον σταϋλον ανοικτόν, έμβαίνα μέσα δια να έπισκεφθώ τα άλογα. Μεταξύ των άλλων ύπήρχεν εκεί και έν άλογον από τας στεππας της Ουκρανίας, πολύ δυσήμιον, που δεν ύπέφερε χαλινόν και έρριπτεν εις την άρχην όλους τους αναβάτας. 'Αλλά και αυτό ο κόμης κατώρθωσε να το δαμάση, με την γλυκύτητά του συγχρόνως και την ασυστηρότητά του. Καί μου έφαινετο παράδοξον πράγμα, πως, έν φ' ο κόμης κατώρθωσε να δαμάση το άλογον της Ουκρανίας, ή μικρά του Βέρθα έξηκολούθει ακόμη να είνε τόσοσ άπειθής! και έλεγα: ίδου ότι ύπάρχουν κοράσια ακόμη πλέον δυσήνια και από τα άγρια άλογα!

«'Υπήρχεν ακόμη και έν άραβικόν άλογον πολύ ήμερον, άλλα πολύ μελαγχολικόν' είχε πάντοτε το κεφάλι καταβασμένον και ή μακρά του γαίτη έφαινετο ως να έκλαιεν επί του μετώπου του. . . Φαίνεται ότι ένθυμείτο την πατρίδα του, τας άμώδεις της έρήμους, τον φλογερόν της ήλιον και τον πρώτόν του αυθέντην, ο όποϊός είχε φονευθῆ εις τον όλεμον, καθώς έμαθα...

'Υπήρχον ακόμη και άγγλικοι ίπποι, οι όποιοι είχαν βραβευθῆ εις πολλὰς ίπποδρομίας. Εις την άρχην μου έφαινοντο κάπως ύπερήφανοι' άλλ' άμα τους έγνώριζα καλλίτερα, έβλεπα πόσον ήσαν άγαθοί.

«'Από τα άλογα της Ουγγαρίας, τα ισχυρά και άνδρεία, το ένα έχώλαινε. Είχε πληγωθῆ εις τον πόλεμον, όπου έδειξε μεγάλην γενναϊότητα και έσωσε μάλιστα και την ζωήν του κυρίου του. Δι' αυτό το ήγάπων και το έτίμων εις όλον τον σταϋλον.

«Και όλα αυτά τα άλογα μ' έβλεπαν με όμμα φιλικόν' μόνον ο μικρούλης Νέρων εξακολουθούσε να με άγριοκυτάζει και να θέλη να μου δώση κλωτσιές.

«'Επήγαινα επίσης—άλλ' αυτό σπανιώτερα, — και έβλεπα τους σκύλους. 'Ήσαν όλοι σκύλοι κυνηγετικοί, όμιλούσαν πάντοτε δια τα κυνήγια των και αι διηγήσεις των μου έπροξενούσαν μάλλον φόβον παρά ευχαρίστησιν.

«'Εκτός αυτών ήτο και ένας άλλος σκύλος, που είχε το σπιτάκι του κοντά εις την μεγάλην καγκελωτήν έξώθυραν. Τον έλεγειν Μαιμούθ και ήτο μέγας σαν μοσχάρι, μαλλιαρός σαν λεοντάρι, φύλαξ λαμπρός τελος πάντων, άλλα πάρα πολύ άγριος. 'Ενόμιζε πάντοτε ότι θέλω να δραπετεύσω. 'Αμα τον έπλησίαζα, μου έφώναζε με την χονδρήν του φωνήν: «'Όπισσ'! δεν περνούν από εδώ!» και μου έδειγνε τα δόντια του, τα όποια μου ένθύμιζαν πολύ τα δόντια του λύκου. Καμμιάν φοράν μάλιστα ώρμούσε κατεπάνω μου, όσον έφθανε ή χονδρή του αλυσίδα, και τότε πεία το έβαζα 'στ'α τέσσερα!

«Μίαν ήμεραν, ένφ' έπεριπατούσα τριγύρω εις το μέγαρον, είδα μίαν θύραν άνοικτήν' έμβαίνω και εύρίσκομαι εις το μαγειρείον.

«— 'Όριστε, όριστε, δεσποινίς 'Ασπρούλα! μου έφώναξαν ο μάγειρος και οι βοηθοί του' μας κάμνετε μεγάλην τιμήν!»

«Το πρώτον πράγμα που είδα, άμα έμβήκα, ήτο ένα σκυλάκι τόσο μικρόν, που έμοιαζε με παιγνίδι. Είχε δύο ματάκια κατάρμαυρα και μιά μυτίτσα μαύρη κατὰ τα άλλα ήτο κάτασπρον και μαλλιαρόν. 'Ηλθε κοντά μου και μ' έμύρισεν.

«— 'Α, μπῆ! του λόγου σου είσαι ή νέα εύνοουμένη;

«— Μάλιστα' και του λόγου σου ποίος είσαι;

«— 'Εγώ είμαι . . . ο παλαιός εύνοουμένος».

«Τότε μου διηγήθη ότι ή Βέρθα τον είχεν αγοράση από μίαν 'Εκθεσιν Ζώων, ότι ήτο τρελή δι' αυτόν, άλλα κατόπι τον έβαλε κατὰ μέρος, άφ' ου ήγάπησεν έμέ... Και εκείνον επίσης τον έλουζαν, τον εκτένιζαν, τον έμοσχομύριζαν και τον έστόλιζαν.

«— Είμπορείς να ιδῆς, μου ειπεν, εις το δωμάτιον της Βέρθας το σπιτάκι μου. 'Απέξω είνε όλόχρυσον και από μέσα στρωμένο όλο με άσπρο σατέν. 'Εκεί-μέσα έπλάγιαζα και τώρα να, πλαγιάζω εδώ, μέσα 'ς αυτό το έλεεινό πανέρι . . .

«— 'Όστε λοιπόν ή κυρία Βέρθα τόσοσ γρήγορα λημονεί και έγκαταλείπει εκείνους που αγαπά;

«— Γρήγορα λέει!; άκούς εκεί! 'Αφησε να ιδῆς τί θα πάθης κ' έσύ, 'Ασπρούλα μου! 'Αμ εκείνος ο πρασινοκόκκινος παπαγάλος δεν σοϋ το ειπε, ότι και αυτό θα πε-

ράσῃ, ότι δεν θα βαστάξῃ πολύ;

«'Πως δεν μου το ειπε; Μία φορά μόνον;

«— 'Ω βέβαια, και αυτό θα περάσῃ!» ειπε τότε μία γάτα της 'Αγκύρας, έξαπλωμένη εκει κοντά εις την φωτιάν. Κ' εγώ ήμουν άλλοτε εύνοουμένη κ' εγώ-εκοιμήθηκα επάνω σε βελούδα και σε μεταξωτά . . . 'Α, ναι, και ή ιδιή σου ευτυχία θα περάσῃ! Καθένας με τη σειρά του' γιατί όχι;

«— Κ' εγώ συμφωνώ ότι αυτό δεν θα βαστάξῃ! ειπε ένας σκύουρος, ο όποϊός έπηδούσε μέσα εις ένα παληό κλουβί, κρημασμένον κοντά εις το παράθυρον' κ' εγώ ήμουν άλλοτε εύνοουμένος! ή Βέρθα μου έφορούσεν εις το λαϊμόν τα βραχιόλια της και με άφινε να κοιμούμαι όπου θέλω, χωρίς να με μάλωνη . . . 'Ω, βεβαϊότατα! ή ευτυχία σου δεν θα βαστάξῃ πολύ, δεσποινίς 'Ασπρούλα!»

«'Εμαθα τότε ότι άμα ή Βέρθα έδα-ρύνετο τους εύνοουμένους της, τους έστελνε εις το μαγειρείον, δια να τους ξεφορτώνεται. 'Αλλά μολονταϋτο οι ύ-

«Μου τα ειδεν όλα αυτά και τα έτρωγα.» (Σελ. 149, στήλ. α')

— ή Εδρατος Ζώνη με τον Δακτύλο Αχιλλέα — ή Δία με την Ελληνικήν Καρδίαν (εμμέτρος) — ή Φίλιππος Χελιδών με την Τσουχτραν, Αρχιζάνιον και Χαλασμόν Κόσμου (με τόνομα του) — Δείον δ' Ισάυρος με τον Λευκόν Κύκλον και με τον άλλοτε συμβαθηνόν του Κοραΐτη — ή Αβουσινός Πολεμιστής με τον Τζι-Τζι Μπου-Μπου και Αιχμάλωτον Χελιδόνα — ή Δευκή Άρκτος με την Ελληνίδα Καλλιτέχνηδα, Ηλιον, Τζι-Τζι Μπου-Μπου, Τιχ-Ταχ, Χαλασμόν Κόσμου, Μαρίδαν τού Φαλήρου, Δευκήν Δοκκάδα, Σαυτήν Ελληνοπούλαν, Μινώταυρον, Βεελ'εθούλ, Καρχαρίαν τού Φαλήρου και Αθηγαυίδα — ή Κεραυνόβλος Ζεύς με την Αλεξάνδραν Π. Εγγενιάδου, Αγλαίαν Φ. Ζωγράφου, Δίον Ν. Κογεβίταν, Ελένην Μάρκον Θεοτόκη, Αρτέμιδα Σ. Αραβαγτινός, Μαρίαν Ι. Γαλινα, Μαρίαν Σκιάρη, Αικατερίνην Η. Κριαρά, Φωφόν Ι. Ιωαννίδου, Νικόλαον Σ. Καίτην, Θασέα Θ. Περιστιάνην και Γεώργιον Ι. Δούκαν — ή Ελληνική Θάλασσα με την Γλυκεΐαν Πατρίδα και με την Γλυκεΐαν Βελπίδα — ή Χρυσωμένη Ανατολή με την Γλυκεΐαν Αηδόνα — ή Άβρα τού Άρίστου με την Επιδόκιμον Νύμφην, Χρυσήν Βροχίην, Ελληνίδα Καλλιτέχνηδα, Λευκόν Ρόδον, Δόν Κιχόστην, και Λεοντόκαρδον Δεονίδα — ή Δείον της Νεμέας με τον Τσιν-Τσιν, Χαλασμόν Κόσμου, Ακάτιον τού Ηρώιδου Πελάγους, Χρυσήν Βροχίην, Κρίπ-Κοόπ, Φλιν-Φλιν, Μέλλοιτα Ναυαρχον, Πουήτριαν Σαπφώ, Σέλεκον τόν Κεραυνόν, Δόν Κόλοκόναν Πάτεραν, Εδέριτην, Ήξεδραν τού Φαλήρου, Χρυσολαμπή Δαστέρα, Προϊόν Δαστέρα, Πάλλουσαν Καρδίαν, Κόντε Ραπανάκη και Μαύρην Θάλασσαν — τόν Πεδεμόντιον με τον Καρχαρίαν τού Φαλήρου, Χαλασμόν Κόσμου και Μαρίδαν τού Φαλήρου.

Όσοι θάναταλλέουν δια πρώτην φοράν, παρακαλούνται να μελετήσουν καλά τον Κανονισμόν, δημοσιευθέντα εις τόν βον φυλλάδιον τού 1897.

Άσπασμοί, πληροφορία. — Η Άνθισμένη Αναγνώρισις ασπάζεται την Προτομαγίαν ή Εδρατος Ζώνη τού Δαστρος της Αθής ή Γλυκεΐα Έβλις τήν Μυρσίνην — τόν Δαστρον της Αθής συγγαίτην τόν Τσιν-Τσιν δια την ώραίαν του καλλιγραφίαν και δια προσπαθήση να τον περάση — ή Κονταλιανός ασπάζεται την Μικράν Μάριον ή Δία τόν Μόζαρτ ή Αλκινόη Διαμαρτίδου τόν Χ. Β. Σαδοκάρν τόν Χρυσόν Δείον τήν Ελληνικήν Καρδίαν ή Ελληνικήν Σημάδα πληροφορεί τόν Αρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα δι της άρεσει πολύ ή μουσική και δι σπουδάσει πιάνο — ή Διογένης Λαέρτιος ζητεί τόνομα τού Τσιν-Τσιν ή δε Φιλελεούθερος Έλλην τάρχηκα τού Χριστιανικού Τυμφοροστό — ή Αβουσινός Πολεμιστής τόν Χρυσολαμπή Δαστέρα — τόν Ησυχν Αεράκι ζητεί την έπεικειαν εκείνων, μεθ' ών έχει ανοικτους λογαριασμούς, (έννοεί βέβαια τόν Μ. Μυστικά), διότι πρὸς τόν παρόν είνε πρόσφυγ — την αὐτήν παραλίαν πρέπει να κάμω εκ μέρους όλων τών εν Θεσσαλία συνδρομητῶν μου — ή Δείον τῶν Ορέων παραπονεΐται δι δεν έλαβε τετράδιον από την Ηρώ, μήπως δεν έλαβε τόν ιδιόν του; — ή Σελήνηφοτος Νδθ ασπάζεται την Φθινοπωρινήν Βροχίην τόν Αργεΐτικο Πράσσα τόν Ναυαρχοδόν Κόντζαν (ή όποιος θά έλαβε τώρα τόν τετράδιον του) ή Κεραυνόβλος Ζεύς τόν Ηρώα Γαριβάλλην (άσπασμός καθυστερησας) και την Ελληνικήν Σημάδα ή Μινώταυρον τήν Μέθοδον και την Δεσποινίδα Αδ' ή Οιδίπουν Τόσαντος τόν Ολύμπιον Δία ή Χρυσωμένη Ανατολή τόν Χαλασμόν Κόσμον — τόν Πανδαυμόν ζητεί τάρχηκα τού Αρχιζανίου και της Εύτυχος

Ονητής και ή Άρτιγόνη ασπάζεται τον Καρχαρίαν τού Φαλήρου.

Από ένα γλυκό φίλακι στέλλει ή Δίαπλασις πρὸς τους φίλους της, Τρεχαγρονέουπον (ήτοιμονή, τι να γίνη!) Σοφόν Πιττακόν (έστεϊλα) εις την έρωτησίαν του απαντῶν ναί! Μαγευμένη Άκρογιαλιάν (καθώς βλέπει, από αυτό τόν φύλλον) Κονταλιανόν, Παργαλιάν (έστεϊλα) Βράχον τῶν Γλάρων (μα διατί μου γράφει τόσον λίγα;) Χρυσόν Δείον, Νέαν Ελλάδα (έγεινε καλά;) Ερημίτην (άμην!) Καρχαρίαν τού Φαλήρου (καλήν έ-

πάνοδον!) Σαζανῶν, Διογένην Λαέρτιον (έν ενθυμούμαι καλά την έστεϊλα) Συννεφεδόν Οθρανός (είμαι συμφωνοτάτη) Γεώργιον Κομιάνταρον (τό ψευδώνυμον πού θέλει, τό έχει άλλος) Άργυράν Παροέλιον (κ' έγώ τό ίδιον εύχομαι) Εδρυδίκην Ι. Καλογερά (τώρα μάλιστα!) Αβραν τής Έρώτης (δια εις τόν ίδιον χαρτί!) Τσίον-Τσίον-Τσίον (έν είνε άνάγκη, να τό άλλήξω) Μινώταυρον (πολύ παραπονεΐτην) Σοφόν Σολομύδην, Τρομάραν (έστεϊλα) Κιθαροδόν Απόλλωνα κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 26 Απριλίου θάπαντήσω εις τό προσέχες.

ΤΟΜΟΙ
„THE ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“
 ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οι έξής: 4.5.6.7.9.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23.24) πρὸς δραχ. 1 έκαστος δια τους εν Αθήναις, πρὸς δραχ. 1.10 δια τας Έπαρχίας, και πρὸς φράγκον χρυσού 1 δια τόν Έξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 6 (οι έξής: 1.3.8.12.13.14) πρὸς φρ. 2.50 έκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ή 10^α πλησιάζων να έξαντηθη) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (από τού 1894)

ΤΟΜΟΙ 3: τών έτων 1894, 1895 και 1896 ών έκαστος τιμάται: Αδειος φρ.7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ανά δύο εύρίσκονται: και οι τόμοι της Α' περιόδου της Διαπλάσεως. Επὶ της σημειωμένης δε ανωτέρω τιμής αυτών ως αδέτων, ποσιθθενται και φρ. 3 δια τόν δεσπομον έκάστης δυάδος τόμων.

τάς στιγμάς δια γραμμάτων ώστε οριζοντίως να ναγινώσκωνται τὰ εξής:

1, Καρπός. 2, Νήσος. 3, Ποτόν. 4, Χώρα της Άσίας.

Εστάλη υπό τού Ρωμίου,

222-223. **Μεταμορφώσεις.**
 1, Τό κλήμα δια 10 μεταμορφ. να γίνη οἶκος.
 2, Τό χρέδι δι' 11 μεταμορφώσεων να γίνη όρτις.
 Εστάλη υπό τού Χειμωνάδου

224-228. **Μαγικόν γράμμα.**
 Τῇ ανταλλαγῇ ενός γράμματος έκάστης τών κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε τού αὐτοῦ, σχηματίσων άλλας τόσας λέξεις:
 αύρα, λαύρα, μέλι, νάμα, Λυκία.
 Εστάλη υπό τῆς Ρύζινοποπιτας

229. **Αιπλή άκροστιχίς.**
 Τάρχηκα γράμματα τών ζητουμένων λέξεων άποτελοῦσι τόνομα πτηνού, τὰ δε δεύτερα δένδρου.
 1, Μία τών Άρπυιών. 2, Προφήτης. 3, Άνθος. 4, Πτηνόν. 5, Νύμφη.
 Εστάλη υπό τού Οιδίποδος Τυράννου

250. **Έλλιποσύμφωνον.**
 η-ιααι-ειε-ωειο-αι-οιο-ει-αα-ειοιο.
 Εστάλη υπό τῆς Γαληνικιάς Θαλάσσης

ΛΥΣΕΙΣ
 τών πνευματικῶν άσκήσεων τῆς 8 και 15 Μαρτίου 1897.

122. Σύλλας (σι-λα-ς). — 123. Βήε, Ίθε. 124. Μήλον. 125. Δ 126. Ρ

ΓΑΡ ΘΩΣ
 ΔΑΝΙΑ ΣΑΜΟΣ
 ΡΙΣ ΜΙΑΤΟΣ
 Δ

127-131. 1, Ίουλιός. 2, Άδθρη. 3, Φιλιατρά. 4, Τρίπολις. 5, Προύσα. — 132. ΠΟΤΙΑΔΙΑ (1, ΠΟΛύμια. 2, Τίγρις. 3, ΔΑΙμων. 4, Αθήναι). — 133. ΚΥΒΕΛΗ (1, Ροδάκινον. 2, ΣοΡα. 3, ΚΥβος. 4, ΣκΉπη. 5, Βέλος. 6, ΚαμΗλος). — 134. ΣΦΙΓΞ, ΤΡΟΙΑ. (1, ΣΤράβων. 2, ΦΡυγία. 3, ΙΟΥλιανός. 4, Γίγαντος. 5, ΞΑνθος). — 135. Άραβία (άρα-βία). — 136. Σκύρος, ΚΥρος. — 137. Άπελλής. — 138-139. 1, Μέρος, μέλος, έλος, όλος, όνος, τόπος, τόπος. 2, Τόπος, τόπος, όνος, όσος, άσος, άσος. — 140-145. Γινωμένης της ανταλλαγῆς δια της συλλαβῆς κλῆς σχηματίζονται αι λέξεις: Ηρακλῆς, Μεγακλῆς, Νεοκλῆς, Χαρκλῆς. — 144. ΠΕΡΣΕΥΣ. (1, ΣαΨφῶ. 2, ΑίνΕϊας. 3, ΣΥΡος. 4, ΊσΨος. 5, ΣΒΕνώ. 6, ΠολΥβος. 7, ΊάΨων). — 145. ΓΛΑΥΚΟΝΟΜΗ. (1, ΓΛΑΥκος. 2, ΚΟραξ. 3, ΝΟτος. 4, ΜΗλος). — 146. Η λέξις άφη (άπ-ή-άφ' ή). — 147. Όποιος δεν θέλει να ζυμώση πέντε μέρες κοσκινίζει. — 148. Η πένια νικαται υπό της προκοπῆς.

218. **Μεταγραμματισμός.**
 Ποταμός είμαι Άσίας αν εν γράμμα μου άλλήξω έρπετόν ευθές θά γίνω θά με δῆς και θά τρομάξῃ.
 Εστάλη από τόν Ηρώαν Τριανταφυλλάκη

219. **Αναγραμματισμός.**
 Κάποιον άγιον θά Ίθῃς αν ως είμαι με αφήσης κ' ένα στρατηγόν Ρωμαίων αν με αναγραμματίσῃς.
 Εστάλη υπό Σπυρ. Ουδ. Μιχαήλ Τσουβάλη

220. **Γωνία.**
 Κ++++ = Πτηνόν.
 +Ρ++++ = Μέρος τού πλοίου.
 +++Η+++ = Φυτόν.
 ++Ν+++ = Μέλον τού ανθρώπου.
 Η++ = Θεός.
 Εστάλη υπό τού Τσιν-Τσιν

221. **Ητα.**
 Αντικατάστησον τους σταυρούς δια γραμμάτων, ώστε να ναγινώσκωνται εν τῇ πρώτῃ καθέτω πρὸς τὰ άριστερά γραμμῇ τόνομα όρους, εν δε τῇ τελευταία πρὸς τὰ δεξιά τόνομα πτηνού, και εν τῇ οριζοντίω μνήος. Αντικατάστησον έπειτα και

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τού Υπουργείου τῆς Παιδείας ως τό κατ'έχοχῃν παιδικόν περιοδικόν συγγραμμά, άληθές, παρακχόν εις τήν γνώσιν ήμῶν άκρηθείς, και υπό τού Οικουμηνικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα έριετόν και χρησιμώτατον εις τας καΐδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Έσωτερικου δραχ. 7. — Έξωτερικου φρ. χρ. 8
 Αί συνδρομαί έρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός και είνε ποσληρωταί δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Έν Ελλάδι λεπ. 15. — Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
 Όδός Αΐόλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Έν Αθήναις, τήν 10 Μαΐου 1897

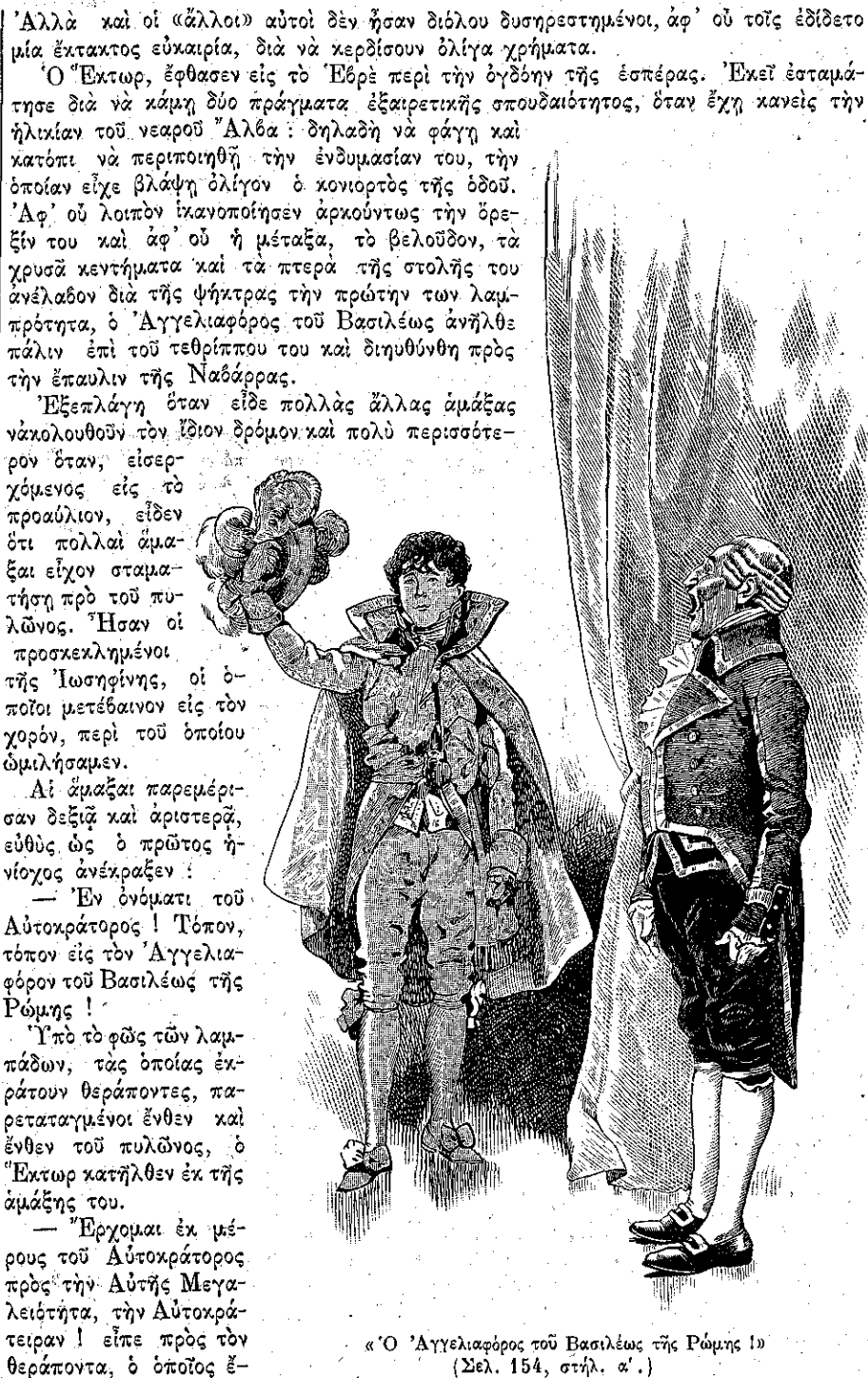
Έτος 19^{ον}.—Άριθ. 20

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ (Συνέχεια 'Ιδε Σελ. 145)

Η έπαυλις της Ναβάρρας — ή όποια δεν σώζεται σήμερα, — ήτο ήγεμονική κατοικία, σώστον Άνάκτορον, αν και ήρειπωμένος όλίγον, έγειρόμενον εν τῷ μέσω άλλους δένδρων αιωνοβίων και πλησίον δάσους μεγαλοπρεπούς. Ο Αὐτοκράτωρ τό είχεν όριση ως κατοικίαν δια τήν πρώτην του σύζυγον Ίωσηφίαν, όταν λόγοι πολιτικοί τόν ήνάγκασαν να την διαλεγχθῇ, εκεί δε κατώκει ή Αὐτοκράτειρα από την εποχήν τού διαζυγίου της. Εξ η βίον ήγεμονικόν, έχουσα εκεί την άκολουθίαν της, τας ύπαπιστίας της, τους γραμματεΐς της, τους κλειδούχους της και τους άκολουθους της, όπως και όταν ήτο Αὐτοκράτειρα. Αλλά μεθ' όλην αὐτήν την μεγαλοπρέπειαν, ό βίος της ήτο μάλλον μονήρης, διότι ή λύπη, την όποϊαν ήσθάνετο άφ' ής ειδε τόν γάμον της διαλυόμενον, δεν τη επέτρεπε να παραδίεται εις διασκεδάσεις. Έν τούτοις, όταν πρὸ δυο ημερών ό όπτικὸς τηλεγράφος έφερεν εις τόν Έβρε και εκείθεν εις την έπαυλι τῆς Ναβάρρας, την ειδήσιν τῆς γεννήσεως τού Βασιλέως της Ρώμης, ή Αὐτοκράτειρα έξεδήλωσε την ειλικρινεστεραν και ζωηροτέραν χαράν.

Κυρία, εΐπε πρὸς την άκολουθίαν της: έπιθυμῶ να εορτάσω τό ευτυχές αυτό γεγονός δι' ενός χοροῦ, τόν όποιον θά δώσω μεθαύριον. Πιστεύω ότι αι δεσποινίδες αυτά τό ακούσων με μεγάλην τῶν ευχαρίστησιν, προσέθεσε στραφεύσα πρὸς τινας νεάνιδας, οι συγγενείς τών όποϊων κατείχον αξιώματα παρα τῇ Αὐτοκράτειρα, και αι όποϊαι άπετέλουν την νεολαίαν τῆς αὐλῆς της.

Η πρότασις έγεινε δεκτή μετ' ενθυσιασμοῦ. Έντὸς όλίγων ωρών αι προσκλήσεις εστάλησαν και διενεμήθησαν εις όλον τόν Έβρε, αι δε βελόναι τών ραπτριῶν ήρχισαν να τρέχουν με ταχύτητα. Διά να διασκεδάσουν οι μέν, έπρεπε, βλέπετε, να έργασθουν άλλοι.

«Ο Άγγελιαφόρος τού Βασιλέως της Ρώμης!» (Σελ. 154, στήλ. α'.)